

“Алена” — “Валя-Валянціна” ...

Шараг добрых, задушэўных песень, прысвечаных беларускай жанчыне, напісаў у супрацоўніцтве з паэтамі І.Цітаўцом, З.Марозавым і П.Ліпаем былы вайсковец, а сёння выкладчык Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта культуры М.Слізкі.

У адным са сваіх матэрыялаў я расказала аб стварэнні М.Слізкім першага на Беларусі Музея гармонікаў. А пабываўшы на яго творчым вечары, упэўнілася ў тым, што Слізкі — яшчэ і цікавы кампазітар, паэт-песеннік. Ды шмат чаго новага я і ўсе прысутныя на той вечарыне даведаліся аб гэтым чалавеку. Некалькі гадоў ва ўніверсітэце культуры вучылі студэнтаў іграць на гармоніку, ды штосьці не зусім атрымлівалася. Але як толькі прыйшоў туды працаваць М.Слізкі, гэтым інструментам захапіліся ўсе — ад студэнтаў да выкладчыкаў са строгімі акадэмічнымі падыходамі да музыкі. Аказваецца, Слізкі яшчэ і падпалкоўнік беларускага казацтва, актыўны ўдзельнік самадзейнасці нямецкай дыяспары.

На вечары ў выкананні студэнтаў і выкладчыкаў ўніверсітэта, прафесійных артыстаў гучалі песні М.Слізкага “Алена”, “Валя-Валянціна” і іншыя. Песню “Вочы Святланы”, прысвечаную сваёй дачцэ, Міхаіл Іванавіч праспяваў сам.

Сваёй творчасцю Слізкі — насуперак усёй палсе, якая толькі ёсць, і маскультуры, разам узятым — прапагандуе разумнае, добрае, адвечнае. Таму я і палічыла, што ў святочным нумары газеты за 8 сакавіка некалькі слоў аб такім чалавеку будуць да месца. Бо што яшчэ, па вялікім рахунку, заўсёды было патрэбна “чароўнай палове чалавецтва”, калі не тое, каб побач з кожнай жанчынай быў сапраўдны мужчына, каб такіх мужчын увогуле было болей.